

земята, наша майчица, —
та пакъ да дойде пролѣтъта,
пролѣтъта, съ пѣсни и птички,
лѣтото, съ пълни класове,
есеньта, съ тежки гроздове. . .

Моряшка пѣсенъ

Звънва тежко сетната верига,
сетнитъ приветствия кѣнтятъ.
Надъ морето слънцето се вдига
и огръва новия ни пѣтъ.

Ние тръгваме въ часътъ уреченъ.
Като сънъ се губи родний брѣгъ.
Може-би не ще се върнемъ вече,
може-би не ще го видимъ пакъ.

Но обляхне ли ни морский вѣтѣръ,
пламва огънъ въ смѣлия ни взоръ:
мъркатъ се земитъ непознати,
свѣтлинитъ въ бѣлия Босфоръ,

мъркатъ се далечнитъ морета,
бурята примамлива зове. . .

Върни на моряшката несрета,
ний сме гордитъ ѝ синове!

Съ родното си знаме ще преминемъ
като блънъ надъ всичкитъ води.
Въ името на нашата родина,
Богъ живота ни ще пощади.

Ще се върнемъ въ утрина пълнива,
нашето „ура“ ще проечи,
ще ни срещнатъ, двойно по-щастливи,
майчинитъ радостни очи!